ΜΙΑ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ ΣΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ

Προδομένη νεολαία

ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ ΜΑΣ

3.-Στέγη: Ὀξύ πρόβλημα γιά τούς φοιτητές

ΤΟΥ ΛΕΥΤΕΡΗ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. Τοῦ ἀπεσταλμένου μας.

ΞΕΚΙΝΑΕΙ ἀπό τό Γύθειο, κορτσάκι στά δεκαοχτώ κι' ἔρχεται στή Θεσσαλονίκη τῶν 500.000 κατοίκων γιά νά σπουδάση. Ἐδῶ δέν ξέρει κανένα. Ποῦ θά μείνη; Ποῦ θά φάη; Ποῦ θά δουλευτῆ γιά νά μπορέση νά διαβάση; Ποῦ θά βρῆ ἕναν ἄνθρωπο γιά νά τοῦ ζητήση μιά πληροφορία; Ποῦ θά βρῆ δν' ἀγάρι γιά ν' ἀλλάξη μαζί του δυό κουβέντες;

«Τά δίνουμε ὅλα στούς νέους. Τούς περιβάλλουμε μέ ἰδιαίτερη στοργή. Δωρεάν ἡ φοίτηση, δωρεάν τά βιβλία — τά πάντα στή διάθεσή τους. Δέν μποροῦν νἄχουν παράπονο. Ἐμεῖς, τόν καιρό πού ἤμαστε φοιτηταί...»

● ΔΑΓΚΩΝΕ τό πούρο του, χαϊδευε τήν κοιλίτσα του, ἔπαιζε μέ τίς λαστιχένιες τιράντες τοῦ παντελονιοῦ του, κι' ἔλεγε, ἔλεγε... Καί τήν ἴδια ὥρα, ἡ Στέλλα τῆς ὁδοῦ Σαρανταπόρου, ἔβαζε καί πάλι τά φασόλια στό μούσκιο, γιά νά φάη τήν ἄλλη μέρα, μαζί μέ τίς συμφοιτήτριές της, φασόλια καί πάλι — ὅπως χθές, ὅπως προχθές, ὅπως τόσες ἄλλες μέρες πού ἔφυγαν, ὅπως τόσες ἄλλες μέρες πού θἔρθουν...

«... Τόν καιρό τό δικό μας, ποῦ τέτοια μεγαλεῖα! Γιά νά σπουδάσης, ἔπρεπε νἄσαι μέ τόν κατῆ γενιά. Ἐνῶ, τώρα, καί τό χωριατάκι κι' ὁ γιός τοῦ ἐργάτη κι' ἡ κόρη τοῦ μπαλωματῆ, μποροῦν νά πάρουν ἕνα χαρτί καί νά γίνουν χρηστοί πολῖται...»

● ΕΦΥΓΑ ἀπό τή «φιλική συγκέντρωση Τύπου», χωρίς νἄχω ξεδιαλύνει, ἄν ὁ χοντρός μέ τό πούρο μέ δούλευε ἤ πίστευε αὐτά πού ἔλεγε. Καί τώρα πού γράφω, καθόλου δέν εἶμαι βέβαιος γιά τό πρῶτο ἤ γιά το δεύτερο. Γιά ἕνα, μόνο, εἶμαι σίγουρος. Πώς οἱ βολεμένοι, μέσα ἀπό το ζεστό δωμάτιο τῆς καλοπερασής τους, ντοπάρουν ἀπό μόνοι τους τήν ψευδαίσθησή τους, ὅτι ὁ σημερινός φοιτητής εἶναι το χαϊδεμένο παιδί της κοινωνίας. Γιατί δέν εἶναι — τό ἀντίθετο μάλιστα.

ΕΧΘΡΙΚΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ

— ΝΟΜΙΖΩ, πώς ὁ φοιτητικός κόσμος, ἐδῶ, ἴσως καί στήν Ἀθήνα, εἶναι σέ κάποια μορφή δυσμένειας. Τά πράγματα, ὅμως, ἔπρεπε νά ἦταν τελείως διαφορετικά.

● Μιλάω μ' ἕνα φίλο γιατρό, πού ἔκανε σπουδές στό ἐξωτερικό καί τώρα διδάσκει στό «Ἀριστοτέλειο».

— Πῶς εἶναι τά πράγματα πάνω σ' αὐτό τό σημεῖο, στό ἐξωτερικό;

— Τελείως διαφορετικά. Οἱ φοιτητές, εἶναι ἄνθρωποι πού προστατεύονται. Εἶναι παιδιά πού θά βγοῦν αὔριο γιά νά δώσουν κατευθύνσεις — οἱ τεχνικοί καί ὅλοι οἱ ἄλλοι θά τούς ἀκολουθήσουν. Ὅλοι, τούς περιβάλλουν μέ στοργή καί τούς συγχωροῦν πολλά πράγματα. Ἐδῶ, ἡ κοινωνία εἶναι πολύ αὐστηρή, ἀκόμη καί γιά τά πιό ἀσήμαντα πταίσματα τῶν παιδιῶν αὐτῶν. Ἕνα παράδειγμα: Κάποιοι φοιτητές πῆραν μερικά μπουκάλια μέ γάλα, ἔξω ἀπό μιά πολυκατοικία. Ἀποτέλεσμα: τό εὐρύ κοινό ἐξαγριώθηκε καί ἡ πράξη τῶν φοιτητῶν, πῆρε μιά φοβερή δημοσιότητα — χαρακτηρίσθηκε σάν πρωτοφανές κρούσμα ἠνιτιμοῦσμοῦ. Στήν Ἀγγλία, ὅμως, οἱ φοιτητές κλέβουν τά ψωμάκια καί τό γάλα, καί δέν εἶδα ν' ἀντιδρᾶ κανείς μ' αὐτό τόν τρόπο. Καί στή Γερμανία...

— Τί γίνεται στή Γερμανία;

— Οἱ φοιτητές, γυρίζανε τά βράδια στούς δρόμους καί κλωτσάγανε τούς φανοστάτες. Μέ τό τράνταγμα ἀπό τίς κλωτσιές, τά φανάρια, πού δούλευαν μέ γκάζι, σβήνανε. Αὐτό τό πράγμα, πού ἐδῶ θά ξεσήκωνε θυέλλα, ὅλοι τό «διασκεδάζανε». Ὥσπου, κάποια μέρα, συνελήφθη ἕνας φοιτητής, πού τοῦ ἄρεσε νά κάνη αὐτό τό ἀστεῖο. Τόν πήγανε στό δικαστήριο, κι' ὁ δικαστής, χαμογελώντας, τοῦ ἐπέβαλε τήν ἑξῆς ποινή: Γιά δυό μῆνες, νά ἀνάβη τούς φανοστάτες τῆς πόλης μέ ἕνα μακρύ μαντσούκι, πού ὁ φοιτητής κουβάλαγε στόν ὦμο του...

— Ποιά εἶναι ἡ ἐντύπωσή σου: Ἡ Θεσσαλονίκη βλέπει μέ συμπάθεια ἤ ὄχι τούς φοιτητές;

— Νομίζω πώς τούς βλέπει σάν ξένους. Γενικά, κρατᾶει μιάν ἀρνητική στάση.

● Μιλάω μ' ἕνα νέο 23 ἐτῶν, πού σπουδάζει στή Νομική, γιά τά προβλήματα πού ἀντιμετώπισε μέ τόν ἔρχομό του στή Θεσσαλονίκη.

— Ἀπό ποῦ εἶσαι Ἀντρέα;

— Ἀπό τήν Ἤπειρο.

— Στή Θεσσαλονίκη ἦρθες τό 1970. Τί προβλήματα ἀντιμετώπισες;

— Στήν ἀρχή ἤμουνα ζαλισμένος. Δέν ἤξερα ποῦ καί πῶς νά σταθῶ. Εὐτυχῶς, ἀνακάλυψα δυό παλιούς συμμαθητές μου, πού εἶχαν πετύχει τό προηγούμενο ἔτος — ἐγώ πέτυχα μέ τή δεύτερη. Αὐτοί, εἶχαν βρῆ σπίτι καί μέ πήρανε μαζί τους. Δέν ξέρω τί θά γινοτανε, ἄν δέν τούς ἀνακάλυπτα. Ξέρεις, ἀπό τήν πόλη μου δέν εἶχα φύγει ποτέ. Ἐδῶ εἶναι μεγαλούπολη, ἄγνωστος τόπος, ἄγνωστες συνθῆκες ζωῆς. Οἱ φίλοι μου αὐτοί, μέ σώσανε. Μοῦ τά δεῖξανε ὅλα — ἀκόμα καί ποῦ βρίσκεται ὁ πίνακας τῶν ἀνακοινώσεων! Μετά, τά πράγματα ἄρχισαν νά γίνωνται εὐκολώτερα. Καί σέ δυό μῆνες, εἶχα προσαρμοσθῆ.

— Ἡ Θεσσαλονίκη, σάν χῶρος, σάν ἄνθρωποι, πῶς σοῦ φάνηκε;

— Θεσσαλονικιούς βέρους δέν συνάντησα. Εἶναι πολύ κλειστοί νομίζω. Ἐκεῖνο πού μπορῶ νά πῶ μέ βεβαιότητα, εἶναι πώς οἱ ντόπιοι μᾶς βλέπουν σάν παρείσακτους.

— Αὐτή ἡ συμπεριφορά πῶς ἐκδηλώνεται;

— Δέν μπορεῖς νά εἰσχωρήσης στίς παρέες τους. Ἀκόμη καί τήν «καλημέρα» τους, σοῦ τή λένε μέ τέτοιο τροπο, πού νομίζεις πώς σοῦ φωνάζουν «ἐσύ δέν ἔχεις θέση ἐδῶ». Αὐτά, βέβαια, σέ παραξενεύουν καί σ' ἐνοχλοῦν στήν ἀρχή, ὅταν εἶσαι στό πρῶτο ἔτος. Μέ τόν καιρό, ὅμως, συνηθίζεις.

— Ἐσένα εἰδικά, σάν φοιτητή, πῶς σέ ἀντιμετώπισαν;

— Στήν ἀρχή, τουλάχιστον μέ ἐπιφύλαξη, ἄν ὄχι μέ ἐχθρότητα. Αὐτό, ὅμως, δέν συμβαίνει μέ τούς βέρους Θεσσαλονικιούς, γιά τούς ὁποίους ἔχω ἀκούσει ὅτι εἶναι πολύ ἐντᾶξει. Συμβαίνει μέ τούς χωριάτες, ἀπ' τά γύρω μέρη, πού ἔχουν ἐγκατασταθῆ στή Θεσσαλονίκη καί τή θεωροῦν κτῆμα τους. Τό βέβαιο εἶναι, ὅτι ἐδῶ, οἱ ἄνθρωποι χωρίζονται σέ δυό κατηγορίες: σέ ἀνθρώπους καί σέ φοιτητές.

— Τί ἐννοεῖς μ' αὐτό;

— Ἐννοῶ ὅτι οἱ φοιτητές θεωροῦνται ὅτι ἀνήκουν σέ μιάν ἄλλη κατηγορία ἀνθρώπων.

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΛΟΙ ΙΔΙΟΙ

● Μέ τό Βαγγέλη, ἀπό τά Τρίκαλα, πού βρίσκεται στό τρίτο ἔτος τῆς Φυσικομαθηματικῆς:

— ΒΑΣΙΚΑ δέν κάνω παρέα μέ Θεσσαλονικεῖς.

— Ποιός ὁ λόγος;

— Νομίζω πώς εἶμαι προκατειλημμένος ἐναντίον τους. Δέν ἀντιμετώπισα τίποτα ἰδιαίτερο. Αὐτό τό κλείσιμο, γιά τό ὁποῖο παραπονοῦνται ὁρισμένοι συνάδελφοί μου, δέν τό παρατήρησα.

— Ἡ ἐντύπωσή σου ποιά εἶναι ἀπό τήν συμπεριφορά τῶν Θεσσαλονικέων ἀπέναντί σου;

— Ἄλλοι σέ ἀντιμετωπίζουν ψυχρά καί ἀδιάφορα κι' ἄλλοι μέ κατανόηση καί ἀγάπη. Αἴφνης, πέρασα μιά φορά μέ «κόκκινο» κι' ὁ χωροφύλακας ποῦ μέ σταμάτησε, ὅταν τοῦ εἶπα πώς εἶμαι φοιτητής, μέ ἄφησε. «Φοιτητής, σοῦ λέει, εἶναι, ἀφηρημένος, βιάζεται, πέρασε μέ κόκκινο, νά τόν κρεμάσουμε;». Στό ταχυδρομεῖο, πάλι, ὅταν πηγαίνω νά εἰσπράξω χρήματα, ἄλλος ὑπάλληλος σέ κοιτᾶει μέ ἐπιφύλαξη καί θέλει νά σοῦ πάρη καί δακτυλικά ἀποτυπώματα, κι' ἄλλος, ὅταν ἔχης ξεχάση τήν ταυτότητά σου, ἀρκεῖται στό νά τοῦ δείξης τό «πάσσο» σου.

● Ὁ Ἀγήνωρ, ὅμως, ἀπό τόν Πειραιᾶ, πού σπουδάζει φιλολογία, ἔχει διαφορετική γνώμη:

— ΕΥΤΥΧΩΣ, τώρα μένω στή «Φοιτητική Ἑστία», πού μοῦ ἔχει λύσει πολλά προβλήματα — στέγης, φαγητοῦ, ἀσφαλείας. Στήν ἀρχή, ὅμως, πού ἤμουν ἀναγκασμένη νά μένω σέ σπίτια, πέρασα πολύ δύσκολες μέρες. Πρῶτο πρόβλημα, ποῦ θά βρῆς σπίτι καί μέ ποιές θά συγκατοικήσης — ἄν θά συμφωνήσης μέ τά κορίτσια πού θά μένουν στό ἴδιο σπίτι. Ὕστερα, χίλια-δυό ἄλλα προβλήματα, πού συνδέονται μέ τό φαγητό, τά πλυστικά, τή γνωριμία μέ τό περιβάλλον καί τούς ἀνθρώπους.

— Ἡ Θεσσαλονίκη πῶς σοῦ φέρθηκε;

— Εἶμαι ἀπό τήν Ἀθήνα. Ἐκεῖ γεννήθηκα κι' ἐκεῖ ἔζησα μέχρις ὅτου τέλειωσα τό Γυμνάσιο. Ἡ Θεσσαλονίκη δέν μοῦ ἀρέσει — δέν συγκρίνεται μέ τήν Ἀθήνα. Ἀπό τήν ἐποχή πού ζοῦσα μόνη μου, ἔχω σχηματίσει πολύ κακές ἐμπειρίες. Ζητοῦσα μιά πληροφορία καί δέν μοῦ τή δίδανε...

ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΚΑΤΟΙΚΙΑΣ

● Φαίνεται ὅτι τό πρόβλημα τῆς κατοικίας, εἶναι τό πιό καίριο ἀπ' ὅσα ἀντιμετωπίζουν οἱ φοιτητές πού σπουδάζουν στή Θεσσαλονίκη. Κι' αὐτή εἶναι καί ἡ ἄποψη ἑνός μεσίτη τῆς συμπρωτεύουσας, μέ τόν ὁποῖο συζήτησα:

— ΤΑ ΥΠΑΡΧΟΝΤΑ ἐλάχιστα σπίτια πού προσφέρονται σέ φοιτητές, εἶναι ἐντελῶς ἀκατάλληλα. Στεροῦνται θέρμανσης, διαρρύθμισης πού νά ἐπιτρέπη στόν φοιτητή νά ἀποσυρθῆ καί νά μελετήση καί ἡ κατασκευή τους εἶναι ἄθλια. Τά περισσότερα, ἔχουν κτισθῆ πρίν ἀπό 20 χρόνια — ὅταν στό «Ἀριστοτέλειο» φοιτοῦσαν 5.000 παιδιά. Τώρα, ὅμως, στό Πανεπιστήμιό μας. εἶναι γραμμένοι 35.000 φοιτητές. Κι' ἀπ' αὐτούς, οἱ 20.000 εἶναι ξένοι. Δυστυχῶς, δέν εἶχαν προβλεφθῆ οἱ σημερινές ἀνάγκες γιά στέγαση — ἀνάγκες σέ ποσότητα, ἀλλά καί ποιότητα κατοικιῶν.

— Τί εἴδους σπίτια προτιμοῦν οἱ φοιτητές;

— Κυρίως τά ὑπόγεια, γιατί οἱ τιμές τους εἶναι πιό προσιτές. Ἕνα ὑπόγειο διαμέρισμα, μέ δωμάτιο καί χώλ, δέν κοστίζει παραπάνω ἀπό 1.000 δραχμές τό μῆνα.

— Πολλοί φοιτητές, ὅμως, γιά λόγους ἀσφάλειας κυρίως, μένουν σέ δωμάτια πού τούς νοικιάζουν διάφορες οἰκογένειες.

— Ἡ ἐπινοικίαση δωματίων ἀπό οἰκογένειες σέ φοιτητές, εἶναι μεγάλη πληγή. Ἕνα δωμάτιο στήν πανεπιστημιακή περιοχή, στοιχίζει στόν φοιτητή 1.000 δραχμές (!), ἐνῶ στόν συνοικισμό Χαριλάου 400 δραχμές. Αὐτή ἡ ὑπόθεση, εἶναι προσοδοφόρα ἐπιχείρηση γιά τούς ἐνοίκους τοῦ σπιτιοῦ, ἀλλά δέν παύει νά εἶναι στυγνή ἐκμετάλλευση τῶν φοιτητῶν: ἕνα ζευγάρι, πού πληρώνει 2.500 δραχμές νοίκι γιά τέσσερα δωμάτια, ἐπινοικιάζει τά δύο πρός 1.000 δραχμές τό καθένα καί ἐξασφαλίζει στέγη μέ τά λεφτά πού πληρώνει ὁ φουκαρᾶς ὁ φοιτητής...

— Ποιά εἶναι ἡ γνώμη σας γιά τούς φοιτητές σάν πελάτες τοῦ γραφείου σας;

— Ἡ καλύτερη. Οἱ φοιτητές, εἶναι οἱ πιό ἐντᾶξει πελάτες μου. Τούς βρίσκω πολύ σοβαρούς καί πολύ ἀξιοπρεπεῖς. Χαίρομαι νά ἔχω δοσοληψίες μαζί τους. Ἐξ ἄλλου, πληρώνουν καλά.

— Οἱ ἰδιοκτῆτες τῶν σπιτιῶν, εἶναι πρόθυμοι νά νοικιάζουν σπίτια σέ φοιτητές;

— Μᾶλλον ὄχι. Οἱ ὀγδόντα στούς ἑκατό πελάτες μου, πού ἔχουν ἕνα σπίτι καί θέλουν νά τό νοικιάσουν, προτιμοῦν γιά ἐνοικιαστές «μικρές οἰκογένειες» ἤ ἐργαζομένους. Κι' αὐτό, ὀφείλεται σέ μιά προκατάληψη πού ἔχουν ἐναντίον τῶν φοιτητῶν.

— Ἀπό ποῦ ξεκινάει αὐτή ἡ προκατάληψη;

— Κυρίως ἀπό τά θορυβώδη πάρτυ πού κάνουν οἱ φοιτητές κι' ἀπό τήν ἀφροντισιά πού δείχνουν γιά τό σπίτι.

— Ὅταν λέτε «ἀφροντισιά» τί ἐννοεῖτε;

— Οἱ φοιτητές, τίς περισσότερες φορές, γράφουν στούς τοίχους «ΠΑΟΚ», «Κούδας» καί τέτοια. Ἀντίθετα, οἱ φοιτήτριες, κάνουν ζημιές. Ἕνα παράδειγμα: Μιά ἀρχιτεκτόνισσα εἶχε νοικιάσει ἕνα τεσσάρι. Δέν τήν βόλευαν, ὅμως, τά τέσσερα μικρά δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ της — ἤθελε ἄνεση χώρου. Γι' αὐτό, γκρέμισε ὅλους τούς ἐσωτερικούς τοίχους καί ἔφτιαξε ἕνα σπίτι στά γούστα της — μέ ἕνα τεράστιο δωμάτιο!

— Αὐτό εἶναι μιά περίπτωση στό ἑκατομμύριο...

— Σίγουρα. Τόσα χρόνια πού κάνω αὐτή τή δουλειά, μόνο δυό περιπτώσεις... κατεδαφίσεως ξέρω. Ἡ μιά, εἶναι αὐτή πού σᾶς ἀνέφερα. Καί ἡ ἄλλη, ἡ ἑξῆς: ἕνας φοιτητής, τά «εἶχε φτιάξει» μέ τήν φοιτήτρια πού ἔμενε στό διπλανό του δωμάτιο. Γιά νά μπορῆ νά τήν ἐπισκέπτεται τά βράδυα, χωρίς νά τούς παίρνουν χαμπάρι οἱ ἄλλοι ἔνοικοι, ἄνοιξε μιά πελώρια τρύπα στό ντουβάρι, ἀπ' ὅπου μπαινοβγαίναν, αὐτός καί τό κορίτσι. Ἀλλά γιά νά μή καταλάβη τίποτα ὁ σπιτονοικοκύρης, εἶχαν καλύψει τό ἄνοιγμα, τοποθετώντας τεράστιους χάρτες, ἀπό τή μιά καί τήν ἄλλη πλευρά τοῦ τοίχου!..

— Μήπως οἱ σπιτονοικοκύρηδες ἀρνοῦνται νά νοικιάσουν σπίτια σέ φοιτητές, ἐπειδή οἱ τελευταῖοι τούς ἀφήνουν «φέσια»;

— Δέν νομίζω. Πρῶτα-πρῶτα, γιά τόν κίνδυνο τῶν φθορῶν, τά σπίτια πού νοικιάζονται σέ φοιτητές, εἶναι πιό ἀκριβά. Καί ὕστερα, γιά τόν φόβο τοῦ «φεσιοῦ» τῆς καλοκαιρινῆς περιόδου, ὁ σπιτονοικοκύρης ὑπογράφει μέ τόν φοιτητή εἰδικό συμφωνητικό, πού περιλαμβάνει καί τούς νεκρούς μῆνες. Πληρώνει, δηλαδή, ὁ φοιτητής καί γιά τήν περίοδο πού δέν χρησιμοποιεῖ τό σπίτι. Γενικά, δέν ἔχω ἀκούσει νά ἐγκατέλειψε κάποιος φοιτητής τό σπίτι στό ὁποῖο ἔμενε, ἀφήνοντας ἀπλήρωτο τό νοίκι.

— Ἡ γνώμη σας ποιά εἶναι γιά τήν ἀντιμετώπιση τοῦ προβλήματος στέγης τῶν φοιτητῶν;

— Δέν μποροῦμε νά ζητᾶμε ἀπό τούς ἰδιοκτῆτες κατανόηση καί ἀγάπη γιά τόν φοιτητή. Κατανόηση καί ἀγάπη ὀφείλει νά δείξη τό Κράτος. Ποῦ ἔχει νά ἀντιμετωπίση 20.000 ἄστεγα παιδιά καί διαθέτει στέγη οὔτε γιά 2.000.

● Τήν ἴδια γνώμη, περίπου, ἔχει κι' ἕνας βοηθός στό Πανεπιστήμιο, πού ζῆ «ἐξ ἀνάγκης» στή Θεσσαλονίκη καί ἀντιμετωπίζει τό ἴδιο πρόβλημα στέγης πού ἀντιμετωπίζουν οἱ φοιτητές:

— Οἱ σπιτονοικοκύρηδες ἐκμεταλλεύονται τούς φοιτητές. Τούς γυρεύουν ὑψηλά ἐνοίκια, ἐπειδή εἶναι φοιτητές, ἐνῶ θἄπρεπε νά συμβαίνη τό ἀντίθετο. Ὅσοι μένουν στίς «Φοιτητικές Ἑστίες», ἔχουν πολλά ἀβαντάζ. Ἀλλά μόνο γι' αὐτά τά 2000 παιδιά πρέπει νά ἐνδιαφέρεται τό Κράτος; Ὅλα τ' ἄλλα παιδιά, πού ὑπερβαίνουν τίς 20000, δέν πρέπει νά τά προστατεύση; Δέν μπορεῖ ὁ καθένας νά ζητᾶη ἀπό τόν φοιτητή ὅσο νοῖκι θέλει... Δέν μπορεῖ νά πλουτίζη εἰς βάρος τοῦ φοιτητῆ... Ὑπάρχουν πολυκατοικίες εἰκοστῆς κατασκευῆς, ἄθλιες, εἰδικά φτιαγμένες γιά φοιτητές. Αὐτά τά διαμερίσματα, τάχουν ἄνθρωποι πού μένουν σέ ἄλλες περιοχές καί τό μονο πού τούς ἐνδιαφέρει, εἶναι πῶς θά κερδίσουν περισσότερα ἀπό τόν φοιτητόκοσμο. Αὐτά τά ἄθλια καί ἀπρόσωπα διαμερίσματα, τά χωρίς θέρμανση καί ξυλίνα δάπεδα, πῶς εἶναι δυνατό νά ἐπιτρέψουν στόν φοιτητή νά μελετήση ἀπερίσπαστος; Ξέρεις τί σημαίνει νά ἔχης νά διαβάσης ἕνα τεράστιο ὄγκο ὕλης, καί τήν ἴδια στιγμή νά σ' ἀπασχολῆ νά τρέξης γιά πετρέλαιο γιά τή σόμπα καί νά βρῆς φτηνό ἐστιατόριο γιά νά φᾶς; Ὡραία εἶναι τά δωρεάν βιβλία καί τά ρέστα. Ποῦ εἶναι, ὅμως, ἡ γενικώτερη μέριμνα γιά τόν φοιτητή;

● Περνᾶμε, τώρα, στούς φοιτητές, γιά νά δοῦμε ἄν ἔχουν δίκιο οἱ ἰδιοκτῆτες, πού δέν τούς ἐμπιστεύονται τά διαμερίσματά τους:

— Δέν ὑπάρχουν σπίτια μέ θέρμανση, πού νἄχουν λογικές τιμές, λέει ὁ Σπύρος ἀπό τήν Τρίπολη, φοιτητής τῆς Γεωπονικῆς. Τά καινούργια σπίτια, ἀπό τήν ἄλλη πλευρά, τά σπίτια πού ἔχουν θέρμανση, οἱ ἰδιοκτῆτες τους δέν τά νοικιάζουν σέ φοιτητές.

— Κι' ὁ λόγος;

— Φοβοῦνται ὅτι οἱ φοιτητές δέν θά σεβασταῖν τό σπίτι. Βεβαίως, ἄν τό παρκέ δέν εἶναι διαρκείας, δέν θά τό γυαλίζη ὁ φοιτητής μιά φορά τήν ἑβδομάδα. Μπορεῖ ν' ἀφήση τό σπίτι καί λίγο βρώμικο τίς πόρτες καί ὅ,τι ἄλλο σανιδικό εἶχε τό σπίτι.

— Ἐσύ, δηλαδή, βλέπεις δικαιολογημένη τήν ἀρνητική στάση πού δείχνουν οἱ ἰδιοκτῆτες ἀπέναντι στούς φοιτητές;

— Ναί, ὁπωσδήποτε. Καί σᾶς ἐκμυστηρεύομαι καί κάτι πού κάναμε ἐμεῖς — ἡ παρέα μου: φύγαμε καί δέν πληρώσαμε τόν λογαριασμό τοῦ νεροῦ, σ' ἕνα παλιό σπίτι πού μέναμε κάποτε.

— Ἐγώ νομίζω, παρεμβαίνει ὁ Σωτήρης, φοιτητής τῆς Φιλολογίας, ἀπό τή Λάρισα, ὅτι γιά τά χρήματα πού πληρώνουμε, τά σπίτια εἶναι καλά. Εἶμαι τῆς γνώμης ὅτι δέν ἀξίζει ἕνας φοιτητής νά δίνη πολλά χρήματα γιά νά ἐξασφαλίση στέγη. Ἔχει πολλές ἄλλες ἀνάγκες. Ὅσο γιά τούς σπιτονοικοκύρηδες, δέν νομίζω πώς ἔχουν δίκιο. Ὑπάρχουν φοιτητές καί φοιτητές. Αὐτό πού συμβαίνει μέ ὁρισμένους φοιτητές, συμβαίνει καί ἀπό τήν πλευρά διαφόρων οἰκογενειῶν, πού δέν φροντίζουν τά σπίτια στά ὁποῖα μένουμε. Νοικιάζουμε σπίτι στή Λάρισα καί ξέρω. Ἐλάχιστοι ἀπό τούς ἐνοικιαστές μας σεβάστηκαν τό σπίτι καί τό πρόσεξαν.

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΣΠΙΤΙΑ

● Νά, τώρα, καί τά συμπεράσματα, ἀπό μιά ἐπιτόπια ἔρευνα πού ἔκανα, γύρω ἀπό τά σπίτια πού νοικιάζονται σέ φοιτητές:

● ΤΑ διαμερίσματα ἑνός δωματίου εἶναι ἐλάχιστα καί νοικιάζονται πρός 1.200—1.000 δραχμές τό μῆνα.

● ΕΝΑ διαμέρισμα μέ τέσσερα δωμάτια, πού μπορεῖ νά φιλοξενήση 4—5 φοιτητές, δέν στοιχίζει λιγώτερο ἀπό 2.700 δραχμές — χωρίς κοινόχρηστα.

● ΤΑ σπίτια πού νοικιάζονται σέ φοιτητές, εἶναι κατώτερης ποιότητας ἀπό τά ἀντίστοιχα ἀθηναϊκά σπίτια. Στάνια ἔχουν ξύλινο δάπεδο καί καλοριφέρ. Τά διαμερίσματα, πού ἔχουν μπάνιο καί κεντρική θέρμανση, χαρακτηρίζονται «λουξ».

● ΕΝΑΣ φοιτητής, γιά νά νοικιάση ἕνα δωμάτιο σέ κάποιο παλιό σπίτι, πρέπει νά ὑπολογίζη σέ νοίκι τουλάχιστον 700 δραχμῶν τό μῆνα. Ἀλλ' αὐτά τά σπίτια βρίσκονται μακρυά ἀπό τό Πανεπιστήμιο καί ὁ φοιτητής χάνει τή διαφορά ἀπό τά ναῦλα.

● ΟΙ ΝΕΟΙ φοιτητές, δέν βρίσκουν εὔκολα διαμερίσματα γιατί τά σπίτια κλείνονται ἀπό τό καλοκαίρι. Ἔτσι, ἀναγκάζονται νά μένουν σέ οἰκογένειες, ἀφοῦ περάσουν προηγουμένως ἀπό τούς μεσίτες.

● ΕΙΔΑ φοιτητές, πού μένουν σ' ἕνα ἰσόγειο δωμάτιο, πού οὐδέποτε τό βλέπει ἥλιος, καί δέν ἔχει θέρμανση, μόνο καί μόνο γιά νά πληρώνουν φτηνό νοίκι (700 δραχμές, δυό παιδιά).

● ΤΑ ΣΠΙΤΙΑ πού βρίσκονται στήν περιοχή τοῦ Πανεπιστημίου, εἶναι πολύ πιό ἀκριβά ἀπό τά σπίτια τῶν ἄλλων περιοχῶν.

● ΟΙ ΝΤΟΠΙΟΙ, εἶναι λιγώτεροι ἀπό 10.000. Αὐτοί ἔχουν ἐξασφαλισμένη στέγη. Ἀλλά κι' ἐκεῖνοι πού μένουν ἔξω ἀπό τή Θεσσαλονίκη, νοικιάζουν σπίτι στή Θεσσαλονίκη, γιατί ὑπολογίζουν τά ναῦλα, τήν ἀπώλεια χρόνου καί τίς κακές καιρικές συνθῆκες, πού ἐπικρατοῦν ἐδῶ. Καί χρειάζεται νά σημειώσω ὅτι ὁ καιρός στή Θεσσαλονίκη, μόλις μπῆ ὁ χειμώνες, δέν ἀφήνει περιθώρια γιά ποδαρόδρομο— κρύο, βροχές, δυνατός ἀέρας, μαστιγώνουν ἀλύπητα τούς ἀσυνήθιστους. Καί ἡ συγκοινωνία, τίς ὧρες τῆς δουλειᾶς, δέν εἶναι καθόλου καλή.

ΛΕΥΤ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Στό αὐριανό φύλλο:

60.000 ΠΑΙΔΙΑ — ΔΥΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ

Τέταρτη ἀνταπόκριση ἀπό τή Θεσσαλονίκη

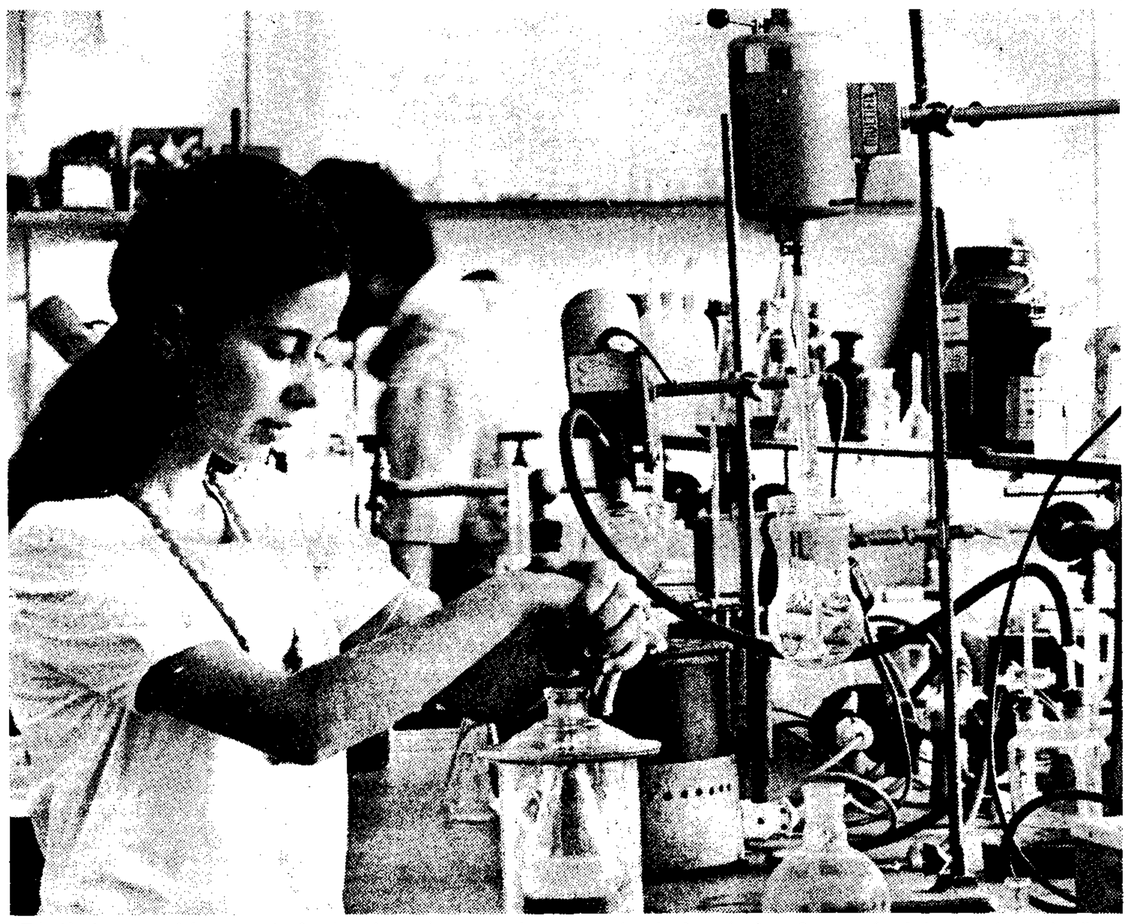

Σέ ὁλοένα μεγαλύτερους ἀριθμούς τά κορίτσια στρέφονται πρός τίς θετικές ἐπιστῆμες καί αὐτό σημειώνει τήν ἄνοδο γενικά τῆς γυναίκας στήν Ἑλλάδα

Μπροστά στίς ἀνακοινώσεις τῶν καθηγητῶν δύο φοιτήτριες τοῦ Παν)μίου Θεσσαλονίκης

Στό περιθώριο τοῦ μαθήματος, συντροφιά σπουδαστῶν, σέ ἐντευκτήριο τῆς σχολῆς τους